

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8732/2025
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ПД за дистрибуцију електричне енергије „Електродистрибуција Београд“ д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција Сомбор, чији је пуномоћник Миленко Радованов, адвокат из ..., против туженог АА, из ..., чији је пуномоћник Јоаким Харди, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 852/24 од 10.03.2025. године, у седници одржаној дана 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 852/24 од 10.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 852/24 од 10.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 852/24 од 10.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П 297/2023 од 06.03.2024. године, којом је укинута платни налог Основног суда у Врбасу Судске јединице у Кули Пл 3/2023 од 13.01.2023. године, и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 122.064,22 динара, са законском затезном каматом од 11.01.2023. године до исплате, износ од 3.579,00 динара, са законском затезном каматом од 17.01.2024. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 132.484,00 динара. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби члана Закона о облигационим односима, након правилне оцене да приговор застарелости није основан, обавезан је тужени да тужиоцу исплати потраживање на име дуга, код чињенично – правне ситуације да је у конкретном случају у питању потраживање по основу неовлашћеног коришћења електричне енергије.

Имајући у виду природу спора, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и дате разлоге за своју одлуку у погледу основаности и висине потраживања, по оцени овог суда, нижестепене пресуде су донете уз правилну примену материјалног права и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Наиме, у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, одлука зависи од утврђеног чињеничног стања и околности случаја, а одлука овог суда приложена уз ревизију не заснива се на истом чињеничном стању, као у овом предмету.

Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.01.2023. године, а вредност предмета спора је 122.064,22 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**